

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 175/2022
05.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Лабуд Стојановић, адвокат из ..., против тужене „Banca Intesa“ а.д. Београд, Еспозитура ..., ради поништаја одлуке тужене, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 89/21 од 19.10.2021. године, у седници већа одржаној 05.10.2023. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 89/21 од 19.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 1164/2017(14) од 24.10.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, поништено као незаконито решење тужене бр. .. од 11.04.2014. године и обавезана тужена да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 152.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 89/21 од 19.10.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Краљеву П1 1164/2017(14) од 24.10.2017. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи као незаконито решење тужене бр. .. од 11.04.2014. године и да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад код тужене и распореди на послове адекватне стручној спреми и способностима тужилце, а ставом другим изреке је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку, („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20 у даљем тексту : ЗПП) па је оценио да ревизија тужилце није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Ревизијско указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није од утицаја, зато што та повреда не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била код тужене у радном односу на неодређено време на пословима контролора смене у Експозитури ... Регионални центар ..., на основу уговора о раду који је 01.02.1996. године закључила са правним претходником тужене, а који је измењен уговором о раду под измењеним условима од 01.01.2010. године и његовим анексом од 01.02.2013. године у погледу радног места на које се тужила распоређује, те је анексом распоређена на радно место контролора смене у Експозитури ... . Обавеза тужиле између осталог била је да врши дневну контролу благајничке документације, затварање смене и крај рада, ad hoc контролу готовине у појединачним благајнама, да врши месечне пописе, да обавља евидентирање мањкова и вишкова, те да врши достављање извештаја у вези са тим, да обавља надзор у раду благајника, да пружа помоћ новим благајницима у текућем послу и да обавља и све друге потребне послове у оквиру својих активности и по налогу свог претпостављеног. Тужена је тужилу упутила упозорење дана 11.02.2014. године због извршене повреде радне обавезе – немарног извршавања редовних радних обавеза и кршења правила и процедуре, радних инструкција и интерних аката тужене које је имало штетне последице, а које повреде су као такве утврђене у члану 7. став 1. тачка 1. и у члану 14. Правилника о радној дисциплини, понашању запослених у току рада и материјалној одговорности запосленог код тужене банке од 22.12.2009. године. У образложењу тог упозорења је наведено да је утврђено да је у дужем временском периоду извршен читав низ недозвољених трансакција које су биле верификоване – визиране од стране запослених у тој експозитури, па и од стране тужиле.

Тужена је дала ново упозорење тужилу 18.03.2014. године због извршене повреде радне обавезе немарног извршавања својих редовних радних обавеза и кршења правила процедуре, радних инструкција и интерних аката тужене банке које је имало штетне последице, а које повреде су као такве утврђене у члану 7. став 1. тачка 1. и у члану 14. Правилника о радној дисциплини, понашању запослених у току рада и материјалној одговорности запослених код тужене банке од 22.12.2009. године. У образложењу тог упозорења је наведено да је надлежни директор РЦ ... проследио сектору за људске ресурсе службену белешку директора за пословање са физичким лицима и малим бизнисом у Регионалном центру ... од 13.03.2014. године и своје обавештење о постојању отказног разлога од 13.03.2014. године са информацијом о непрописном поступању са ваноптицајном страном валутом (рубљама), које је у супротности са интерним правилима банке јер је дана 27.02.2014. године у поступку редовне контроле коју је вршила ББ, контролор смене у Експозитури ..., код запослене ВВ установљено да на стању има 20.000 рубаља, и то две новчанице у апоенима од по 10.000 рубаља које су ван оптицаја и које потичу из откупа извршеног још 04.02.2014. године на благајни ГГ. Благајник ВВ је усмено обавестила тужилу о насталом проблему, али су се договориле да се случај прећути до краја месеца када би ГГ био у ситуацији да из сопствених средстава откупи спорну ваноптицајну валуту. У упозорењу се наводи да је тужила, и поред тога што је била свесна да је поступање запослених ГГ и ВВ са ваноптицајном страном валутом недопуштено и супротно Правилнику о благајничком пословању, према коме је била у обавези да спроводи дневне блиц контроле, као и контроле у интерном поступку, не само да то није учинила, већ је прихватила, а затим и она сама непредузимањем одговарајуће радње у смислу отклањања последица грешке других запослених, несавесно и немарно

поступајући допустила да страни новац ван оптицаја стоји у благајни наредна 24 дана, чиме је сарађујући са запосленима који су радили непрописно свој посао и сама допринела излагању тужене као свог послодавца репутационом и оперативном ризику.

Тужила се писмено изјаснила на упозорење наводећи да је наведеног дана радила у поподневним часовима и услед велике гужве на шалтеру и немогућности да обави све послове којима је била задужена, није приметила да је колега у експозитури примио ваноптицајне рубље. Након неколико дана је обавештена да је колегиница ВВ приметила да су примљене неважеће новчанице, због чега је контактирала Регионални центар ... при чему је договор био да се те новчанице што пре откупе, о чему је она обавестила ГГ. Синдикат тужене се изјаснио да је тужила учинила повреду радне обавезе због које јој треба отказати уговор о раду.

Тужена је оспореним решењем од 11.04.2014. године тужилји отказала уговор о раду због извршене повреде радне обавезе несавесног и немарног извршавања радних обавеза, пропустила у раду којим послодавца излаже оперативном и репутационом ризику и непоштовање интерних правила, које су повреде радних обавеза утврђене чланом 7. став 1. тачка 1, 3. и 14. Правилника о радној дисциплини, понашању запослених у току рада и материјалној одговорности запослених у банци „Banca Intesa“ АД Београд од 22.12.2009. године. Разлози садржани у решењу о отказу уговора о раду указују да је обавеза тужилје у конкретној ситуацији била да предузме одговарајуће и прописане радње у циљу спровођења регуларног поступка када је реч о примљеној ваноптицајној страниј валути, који поступак је јасно дефинисан интерном процедуром банке и познат запосленима који раде у експозитури.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је поништио решење тужене број .. од 11.04.2014. године као незаконито, оценивши да се непријављивање директору експозитуре постојања ваноптицајних рубаља у трезору не може приписати у кривицу тужилје у смислу прикривања проблема јер је она, по ставу првостепеног суда, управо предузимала мере за његово решавање на начин који је уобичајан у пракси тужене банке – у виду откупа од стране благајника који је примио неважећу валуту, а што није могло бити учињено пре краја фебруара 2014. године, када је пријемом накнаде зараде и регреса благајник ГГ стекао могућност да откупи неважећу валуту и на тај начин реши настали проблем.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд није прихватио закључак првостепеног суда, већ је оценио да је спорно решење законито, зато што постоји одговорност тужилје за радње које су јој стављене на терет, чиме је образован отказни разлог из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду.

По оцени другостепеног суда, код утврђене чињенице да је тужила пропустила да предузме одговарајуће, интерним актима банке прописане радње у циљу спровођења регуларног поступка у случају примљене ваноптицајне валуте у складу са Инструкцијом БИБ.2500 И.039 и Правилником туженог о благајничком пословању број БИБ 2500. ПР 001 што је била у обавези, као и да је након што је сазнала да су у експозитури примљене ваноптицајне рубље, дозволила да таква валута буде задржана у благајни дуже од 20 дана, недвосмислено произлази да је тужила учинила предвиђену повреду радне обавезе за коју је одговорна и да су се стекли услови за давање отказа уговора о раду сходно члану 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05, 61/05, 54/09 и 32/13) важећег у време доношења решења о отказу уговора о раду. Том законском одредбом је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог и на његово понашање и потребе послодавца и то: ако запослени својом кривицом учини повреде радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду (тачка 2), ако не поштује радну дисциплину прописану актом

послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Оцењено је и да је спорно решење донето уз правилну примену одредбе члана 15. став 1. тачка 2. Закона о раду којом је прописано да је запослени дужан да поштује организацију рада и послове код послодавца као и услове и правила послодавца у вези са испуњавањем уговорних и других обавеза из радног односа, као и да је тужена приликом давања отказа о раду тужилји у свему поступила по процедури прописаној одредбом члана 180. Закона о раду. Тужилји је пре отказа уговора о раду уручила упозорење 11.02.2014. године, а потом и ново упозорење од 18.03.2014. године, све због извршене повреде радне обавезе – немарног извршавања редовних радних обавеза и кршења правила и процедура, радних инструкција и интерних аката тужене које је имало штетне последице, због чега је спорно решење о отказу уговора о раду законито, те тужилја нема право на враћање на рад код туженог јер нису наступили услови прописани чланом 191. став 1. Закона о раду.

У спору из радног односа, суд законитост решења цени са становишта правилности примене материјалног права, повреда правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

По оцени Врховног суда, правилан је закључак другостепеног суда да су се у радњама тужилје утврђеним у спорном решењу, стекла обележја повреде радне обавезе из цитираних одредби Закона о раду, Инструкција и Правилника тужене и да је оно донето у свему по поступку прописаном чланом 180. тада важећег Закона о раду, имајући у виду да су му претходила два упозорења о постојању отказног разлога због немарног обављања редовних радних обавеза у којима су наведене повреде које јој се стављају на терет, уз навођење времена, места и начина на који су учињене. Стога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, те је правилно одбијен тужбени захтев да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду и да се тужена обавезе да тужилју врати на рад.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић